

der er Spørgsmaal om at vælge imellem Fødestedet og Opholdskommunen — thi ærede Medlemmer maa jo ikke glemme, at i mangfoldige Tilfælde kommer dette Spørgsmaal slet ikke frem — er hele den Betragtning, hvorpaa Flertallet bygger, i og for sig ikke holdbar. I alt Fald tror jeg at turde sige, at den har mere Navneværdi end virkelig reel Værdi, thi det vil i de fleste Tilfælde findes, at den Forpligtelse, man vil søge hos Trængskommunen, der er Opholdskommune, reducerer sig til Nil. Skal der være nogen i Billighed begrundet Ret for den Vedkommende til at blive forsynet i sin Opholdskommune, hvad jeg som sagt ikke blot i Lovforslaget men ogsaa i Tanken erkjender, kan jeg ikke se rettere, end at det maa være paa Grund af den Egenkab ved Opholdet, der gjør, at han maa betegnes som en af Kommunens Egne, men jeg tilstaa, at dertil anser jeg ikke et Ophold af 5 Aar for at være tilstrækkeligt. Selv om jeg paa Grund af Omstændighederne maa opgive Fordringen paa, at det skal være et ulasteligt Liv, der skal være ført, forekommer det mig i alt Fald at være for lidt at ville, at et 5aarigt Ophold skal kunne påvælge Kommunen den Byrde, som det vil være at forsørge den Trængende, hvorimod jeg, skjøndt jeg erkjender, at der er noget Billaarligt i Valget, ikke kan se rettere, end at man i det Mindste maatte forlange et 10aarigt Ophold for at tillægge Betingelsen „Ophold“ den Betydning, at det skulde medføre en Pligt til Forsørgelse af den Paagjældende og hans Familie. Jeg tilstaa imidlertid, at selv om det ærede Udvalgs Flertal maatte være uenig med mig i denne Betragtning, forekommer det mig dog, at det Forslag, som det selv har stillet, umuligt kan føre til de Konsekvenser, som det har ført til i Forslaget § 00. Jeg kan ikke komme bort fra den Tanke, at man med fuldkommen saa megen Rysie kan sige, at den vedkommende Trængende har en Forbindelse med sin Fødselskommune, som man kan sige, at han har Forbindelse med sin Opholdskommune, i alt Fald naar dette Ophold ikke er længere end det, som Udvalget forlanger. Jeg kan ikke afvise Berettigelsen af den Tanke, at det væsentlig er i Fødselskommunen, naar den, hvad der er det Almindelige, tillige er Opholdskommunen, at Sæden lægges, som siden, naar den modnes, gjør Vedkommende trængende til Fattigunderstøttelse. Vel erkjender jeg naturligvis, at der kan være Tilfælde, hvor det er rent ydre Omstændigheder eller Omstændigheder, der ere uafhængige af Personens Personlighed, der kunne foranledige Forsørgelsen; men jeg tror, at man, naar man vil se paa Forholdene i Livet, vil komme til at erkjende, at en stor Del af Fattigdommen og navnlig den Fattigdom, der fremkalder de kommunale Tufferier, er grundet i Egenkaber hos den Trængende selv, der tilbørlig flyde af en mangelfuld Opdragelse og i det Hele taget af et løst Liv. Den ærede Ordfører for

Flertallet har ment, at man ikke i andre Lovgivninger havde adopteret Fødestedet, og det skal jeg for mit Vedkommende ikke modsig, thi det ved han bedre end jeg; men alle have de ligesaa vel som vor fastholdt Fødestedet som det subsidie, og netop dette, at man har valgt smaa eller kortvarige Ophold, forekommer mig at tyde paa, at man i alt Fald andre Steder ikke har anset det for at være i den Grad modbydeligt og skadeligt at tage til Fødestedet, thi saa vilde man ganske vist have valgt et længere Livsrum. Jeg vil imidlertid sige, at gaa vi tilbage i vor egen Fattiglovgivnings Historie, da forekommer det mig, at netop denne viser, at om man end kan sige, at der er Banskneligheder ved en Forsørgelse paa Fødestedet, kan man paa ingen Maade negte, at der ogsaa er store Banskneligheder ved Forsørgelse efter Opholdsstedet, og medens jeg neppe tager fejl i, at vor første Fattiglovgivning begyndte med uden videre blot at se paa Opholdet, saa vil man dog se, at den gradvis er kommen til at forhøje det Antal Aar; som man overhovedet har forlangt, for at man kunde sige, at Opholdet havde været af den Bessaffenhed, at det maatte afgive et rimeligt Fundament for Forsørgelsen. Men det er jo ogsaa langt fra, at det ærede Udvalg ikke selv har erkjendt, at der fløder meget store Banskneligheder ved den Theori, deres System er bygget paa, og derved søres jeg over til at betragte den Maade, hvorpaa det har forløgt paa at modarbejde disse Banskneligheder.

Jeg vil da sige, at naar man først har foreslaaet, at 4 Maaneders Fraværelse ikke skulde afbryde Opholdet, da tror jeg ikke, at dette vil have nogen væsentlig Betydning; jeg tror det ikke, fordi det i de allerfleste Tilfælde uden Tvivl vil vise sig at være umuligt at konstatere, i alt Fald efter længere Tids Forsløb, og fordi det vil falde saa tilfældigt, at der saa at sige ikke vil være Andet at holde sig til end Vedkommendes eget Udvalg, for saa vidt man ikke kan faae fat paa tilfældige Omstændigheder til at bygge sin Dom paa. Dernæst vil jeg sige, at det forekommer mig ogsaa at være en Indvending mod denne Regel, at disse 4 Maaneders Fraværelse ikke skal have nogen Betydning, uagtet det foreligger en aldeles bestemt og frivillig Tilfjendegivelse fra Vedkommendes Side om, at han virkelig vil forlade Kommunen; thi det forekommer mig, at man i saa Henseende gaar den Kommune, der har havt ham i en Del Aar, for nær, naar man vil borttage hele Betydningen af en af den Trængende selv frivillig aldeles bestemt givne Tilfjendegivelse af, at han forlader sit hidtilværende Ophold, fordi han muligvis tilfældigvis kan komme tilbage til den samme Kommune. Dernæst har det ærede Udvalg stillet et andet Forslag, som det undrer mig endnu ikke er bleven omtalt af nogen af de ærede Medlemmer, der have havt Ordet, og som navnlig ikke er omtalt af det ærede 2det Medlem for 10de Kred (Sessen), og